

στούφα

στούφα, η, ουσ. [ίσως ηχομιμητ. λ. από τον ήχο που αφήνει από το στόμα του το άτομο που κοιμάται], το ξάπλωμα για ύπνο και αυτός ο ύπνος: «το μυαλό του είναι όλο στη στούφα»· συνήθ. στον πλ. **οι στούφες**·

- *πάω για στούφα ή πάω για στούφες*, πηγαίνω για ύπνο: «παιδιά, επειδή πέρασε η ώρα, εγώ πάω για στούφες»·

- *πέφτω για στούφα ή πέφτω για στούφες*, ξαπλώνω στο κρεβάτι για να κοιμηθώ: «ήταν τόσο κουρασμένος απ' τη δουλειά, που, μόλις γύρισε στο σπίτι, έφαγε κι έπεσε για στούφες»·

- *ρίχνω στούφα ή ρίχνω στούφες ή ρίχνω τις στούφες μου*, βλ. φρ. *το ρίχνω στη στούφα*·

- *την πέφτω για στούφα ή την πέφτω για στούφες*, βλ. φρ. *πέφτω για στούφα*·

- *το ρίχνω στη στούφα ή το ρίχνω στις στούφες*, **α.** κοιμάμαι: «το 'ριξε στη στούφα από χτες το βράδυ κι ακόμα δε λέει να ξυπνήσει». **β.** *τεμπελιάζω*: «απ' τη μέρα που του 'πεσε το λαχείο, παράτησε τη δουλειά του και το 'χει ρίξει στις στούφες».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας